

Regős Máttyás

Patyik Fedon szerelmei

Fedon nagy étvágyú volt a szerelemben, kiváltképp a nőket szerette. Mikor ingó-bingó szoknyájukat vagy hosszú kabátjukat nézte az utcán, őszinte hümmögéssel nyugtázta a kilógó lábrészeket.

Nem tolakodott. Mintegy felvetette, uram, asszonyom, mi lenne, ha teát rummal, akár csak egy milk shake-et, ebben a ködben, esőben, napsütésben. Hiszen ilyenkor társalogni illik.

Hogy a test mit jelentett neki, fogalmam sincsen, csak annyi, hogy időnként elmélázott, Éva, ennyi csak, vagy Ibolya, és nyúzott arccal figyelte, hogy megszerettem a nőt, akiről mesél.

Mindig mellékesen, de titkos félelemmel suttogott pántokról, harisnyákról. Vajon mi kell a levegőtlen bőrnek, mi lehet az ellenállás titka? Ilyeneket kérdezett a távolba nézve, de előttem velük nem beszélt.

Fedon időnként elmesélte azt is, hogy minden nő kurva, persze ez csak viszonyítás kérdése, mert őt ugye még egy sem hagyta faképnél. A Rudas Gyógyfürdőben áztatta magát a pucér férfiseggek között, arról beszélt, hogy a Budapesten ismeretes női léleknek jobban áll a farmer, mint a meztelenség.

Dühös volt, ahogy minden férfi, és keservesen leitta magát. Majd szándéka szerint nekiugrott egy-egy zöld-ségárusnak vagy telefonfülkének, de csak az ökle tört. Kiabáltam, hogy persze, rohadék zöldséges, meg visszajövünk és baj lesz, de Patyik Fedont nem érdekelte.

Összezavarodott, elnéző mosolyát vette elő, hogy én a sok hosszúlábút, ringóseggüt úgysem érthetem. És el kellett menni gyónni, és rajtam próbált a Fedon, elmondta áhítatos képpel, hogy az ő hibája, és asszonyok sokasága meddvévé sírta magát, meg utána már képtelen élvezni is, Atyám pedig bocsásson meg.

Utána eltűnt, majd kisimult tagokkal visszatért, hogy elég volt, s mindig megbocsátanak. Hosszú vacsorát ettünk, és az egyetlen fontos múltból beszélt nekem, majd a lámpa fénye mellett benyúlt pokrócom alá, oda, ahová nem szabad.

Patyik Fedon felesége

Április elsején Fedon vicckönyvet vásárolt magának, így ünnepelte meg házassági évfordulóját. Tudniillik, biztos ezen a napon nőszülne, mert olyat csak bolondok csinálnak.

Nagyot néztem, vajon mi baj lehet a lányokkal, mert szerettünk fordulgatni a szoknyák után, de nem mertem beleszólni. Csak megkérdeztem, milyen lenne a feleséged, Fedon?

Csodálatos, ahogy nevetett ezen, az asztalra csapott, a mindenit, az bizony egy pöpec bige volna. Úgy inná a bort, mint más a vizet, s különösen ravasz teremtés lenne.

Rókaavörös haját kibontva hordaná, utálnák őt a férfiak, és úgy káromkodna, hogy szégyenkezne még maga is miatta. Szivarozna vagy pipázna reggelig.

Ha a férje megéhezne, egész bivalyt rakna be a sütőbe, de Fedonnak csak a patáit meg a szarvát hagyná meg. Tíz ujjal falná fel a bivalyt a vetett ágyban.

Mikor Fedon cimboráival részegen és későn esne haza, egyesével tenné be őket a hideg vizes kádba, s törülközőt is csak Patyik Fedon kapna a végén, mert őt igazán szeretné.

Kifizetné, ha adóssága volna, meghívná lángosra a bádogbódék között, megtanítaná csalni a kártyában, meg a templomi persellyel.

Jegy nélkül, a WC-ben utazna a vonaton, hazafelé egy kis faluba, ahol pontosan százéves szipirtyó anyja hamis gulyással és parolával fogadná.

Patyik Fedon felhúzta szemöldökét, hogy ez a nő a legszebb volna a földön, s lakkozott férficipőt hordana. Az ő felesége mindenképpen az ő felesége volna, ez pedig nagyszerű.

Patyik Fedon minden nője

Nagybőjt idején Patyik Fedon majdnem mindenről lemondott, kivéve a történeteit, ezért több mint negyven napon át megállás nélkül mesélt ez a remek fickó.

Igazán csak egy emlékem maradt ebből az időből, elhomályosítva minden mást, amit Fedon akkor mondott, mert ezt tanulságos mesének gondoltam.

Mikor már minden asszonyon túl volt, és mindenféle lánnyal randevúzott Fedon, a szíve összetört, mert rettegett, mi maradt meg a nőknek belőle.

Bánatában kegyetlen turpisságot talált ki, és rafinált leveleket írt minden szerelmének, akiket egyazon estére, kilenc órára egy kedves biztrójába invitált.

Mivel mézes-mázos nyelve volt Fedonnak, s uralkodott a szavak fölött, biztos lehetett benne, hogy a lányok többsége elmegy, és várni fogja, mondjuk egy tea mellett.

Előre elképzelte, lesz, aki izgul, lábaival topog az asztal alatt, valaki kifesti magát, és régi leveleit szorongatva várja a homályban, s lesznek, akik gyűlölni fogják.

Ismerve a női szaglást s az asszonyok házőrző ösztönét, jól tudta, mire odaér, többen felismerik egymást, a beteg képet lassan összerakva.

Persze hosszan számolt Fedon, hány helyre lesz szükség, és sejtette, hogy legalább harminc szempár várja, de megsédült a terem látványától, mikor belépett.

Mennyi mindent látott egyetlen pillanatban, kontyot, meggybefőttet az asztalon, papagáj inget, szörnyű combokat, és elviselhetetlen, végtelen illatot.

Egy gazella finomságával lépett be az ajtón, a néma csend, a biztró hétköznapi üressége mégis váratlanul érte. Rozoga lett, egy pohár után nyúlt, és igen szégyenkezett.

Rokonszenves mosolyra várt, ami megvédi őt a mindenek előtt, teák fölött harsogva, hogy hála Fedonnak, hála a férfinak, de egy se volt ilyen, hát eliszkolt.

Patyik Fedon valahogy ezt is túlélte, majd pár nappal az éjszaka után elővette kockás öltönyét, rókaként surranva át a városon, régi postacímét többször felkereste.